

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-9(24)/13/TN

Warszawa, dnia 17 października 2013 r.

DECYZJA DNR-1/103/2013

1. Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) oraz w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej ogólnego bezpieczeństwa żaluzji drewnianej weneckiej, kolor szary, 50x175, INSPIRE, kod EAN 3276004142795, wprowadzonej na rynek przez przedsiębiorcę „Leroy-Merlin Polska” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/86/2013 z dnia 30 sierpnia 2013 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- a) uchyla pkt 1 lit. a i c zaskarżonej decyzji,
- b) w pkt 3 zaskarżonej decyzji uchyla karę pieniężną i w tym zakresie nakłada na przedsiębiorcę „Leroy-Merlin Polska” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie karę pieniężną w wysokości 4 000 zł (słownie: cztery tysiące złotych), płatną do budżetu państwa, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

2. W pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 9 września 2013 r. przedsiębiorca „Leroy-Merlin Polska” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (zwany dalej „stroną postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „Prezesem UOKiK”) nr DNR-1/86/2013 z dnia 30 sierpnia 2013 r. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, że żaluzje drewniane weneckie, kolor szary, 50x175, INSPIRE, kod EAN 3276004142795 (zwane dalej „żaluzjami”) ze względu na niedołączenie środków umożliwiających trzymanie sznurka poza zasięgiem dzieci lub urządzenia zabezpieczającego sznurek, nie są bezpieczne i na podstawie art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. b i c ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, nakazał stronie postępowania wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez żaluzje niewprowadzone na rynek, natychmiastowe wycofanie produktów już wprowadzonych na rynek oraz ostrzeżenie konsumentów o zagrożeniu stwarzanym przez żaluzje w trzech wydaniach dziennika (gazety) o zasięgu ogólnopolskim. Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zwróciła się o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz wydanie decyzji uwzględniającej informacje i dowody przedstawione Prezesowi UOKiK pismem z dnia 30 sierpnia 2013 r. (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 4 września 2013 r.).

W uzasadnieniu wniosku strona postępowania podniosła, że Prezes UOKiK, wydając zaskarżoną decyzję, nie dysponował informacjami i dowodami nadesłanymi przy piśmie z dnia 30 sierpnia 2013 r. W piśmie tym strona postępowania poinformowała, że zakupiła elementy umożliwiające trzymanie sznura od żaluzji poza zasięgiem dzieci oraz wysłała je do wszystkich swoich sklepów wraz z instrukcją poprawnego montażu. Na dowód powyższego strona postępowania przedstawiła fakturę zakupu urządzeń zabezpieczających oraz jeden egzemplarz tego urządzenia wraz ze wzorem instrukcji jego montażu. Strona postępowania wskazała, że poinformowała nabywców żaluzji o zagrożeniu stwarzanych przez żaluzje: drogą elektroniczną (w przypadku klientów posiadających kartę lojalnościową), pisemnie (w przypadku dystrybutorów) oraz poprzez wywieszenie ogłoszenia w punkcie

informacyjnym i na dziale handlowym sklepów (w przypadku klientów dokonujących zakupu na podstawie paragonu). Jako dowody strona postępowania przedstawiła zestawienia klientów posiadających kartę lojalnościową (wraz z oświadczeniem nadesłanym przez jednego z nich), listę dystrybutorów oraz wzór informacji zamieszczonej w punktach handlowych. Ponadto strona postępowania oświadczyła, że informacje o zagrożeniu stwarzanym przez żaluzje oraz o możliwości bezpłatnego nabycia urządzenia zabezpieczającego umieściła na stronie internetowej (www.leroymerlin.pl) oraz w gazecie, na dowód czego przedstawiła kopię ogłoszenia opublikowanego w dniu 3 czerwca 2013 r. w gazecie o zasięgu ogólnopolskim. Strona postępowania wyjaśniła również, że gromadzenie dowodów było utrudnione i czasochłonne, a w konsekwencji z opóźnieniem przesłała je Prezesowi UOKiK.

Pismem z dnia 19 września 2013 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, że przekazana przez nią kopia ogłoszenia zamieszczonego w dniu 3 czerwca 2013 r. w gazecie o zasięgu ogólnopolskim nie może zostać uznana za dowód z uwagi na niespełnianie wymogów określonych w art. 22a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i wezwał do ponownego przekazania ww. ogłoszenia w formie określonej w tym przepisie. Jednocześnie Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Pismem z dnia 2 października 2013 r. strona postępowania przekazała powyższe ogłoszenie spełniające wymogi określone w art. 22a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ w pierwszej instancji, jak i zmiany stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji przez organ I instancji, a wydaniem decyzji przez organ odwoławczy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2009 r., II OSK 1565/08). Powyższe stanowisko Sądu nie traci na aktualności także w przypadku postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa UOKiK na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w którym to postępowaniu funkcję odwołania pełni wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W istocie bowiem w postępowaniu w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy organ powinien rozpatryć sprawę na nowo

w jej całości, nie ograniczając się jedynie do rozpatrzenia zarzutów strony podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, badając zarówno jej zgodność z prawem, jak celowość i słusność rozstrzygnięcia. We wniosku z dnia 9 września 2013 r. strona postępowania zakwestionowała w całości decyzję Prezesa UOKiK nr DNR-1/86/2013 z dnia 30 sierpnia 2013 r. W związku z tym, Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania ponownie dokonał analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Przedmiotem postępowania zakończonym decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/86/2013 z dnia 30 sierpnia 2013 r. było ustalenie, czy żaluzje spełniają ogólne wymagania bezpieczeństwa. Badania organoleptyczne przeprowadzone przez inspektorów Inspekcji Handlowej wykazały, że do żaluzji nie dołączono środków umożliwiających trzymanie sznurka poza zasięgiem dzieci lub urządzenia zabezpieczającego sznurek lub łańcuszek kulkowy przed zadziergnięciem pętli, co stwarza zagrożenie zaciśnięcia sznurka na szyi dziecka i może doprowadzić do jego uduszenia. Strona postępowania początkowo kwestionowała ww. wyniki badań, nie przedstawiła jednak żadnych dowodów potwierdzających, że żaluzje są produktem bezpiecznym. Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK stwierdził, że żaluzje nie są bezpieczne i nałożył na stronę postępowania obowiązki określone w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. a i pkt 2 lit. b i c ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz - na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 tej ustawy - karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zwróciła się o ponowne rozstrzygnięcie przy uwzględnieniu informacji i dowodów podjęcia działań wobec żaluzji, przedstawionych przez nią pismem z dnia 30 sierpnia 2013 r.

Odnosząc się do powyższego wniosku Prezes UOKiK w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, że strona postępowania nie kwestionuje oceny bezpieczeństwa dokonanej przez organ nadzoru. Ponadto powyższe informacje i dowody zostały przekazane znacznie później niż w terminie zaproponowanym przez stronę postępowania. W piśmie z dnia 13 maja 2013 r. strona postępowania zadeklarowała bowiem podjęcie działań wobec żaluzji oraz zwróciła się o przedłużenie terminu na przedstawienie dowodów w tym zakresie do dnia 31 lipca 2013 r., na co Prezes UOKiK wyraził zgodę. Mimo to, strona postępowania zarówno w zadeklarowanym przez siebie terminie, jak również przez kolejny miesiąc - do momentu wydania zaskarżonej decyzji - nie przekazała żadnych dowodów, nie wniosła o przedłużenie terminu na ich przedstawienie, nie informowała nawet o podjęciu jakichkolwiek działań. Biorąc pod uwagę fakt, że postępowanie było prowadzone przez cztery miesiące, a termin na przekazanie dowodów był przedłużany dwukrotnie (w tym jeden termin został wyznaczony

na wyraźną prośbę strony postępowania), w opinii Prezesa UOKiK strona postępowania miała wystarczająco dużo czasu, aby przedstawić dowody potwierdzające wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez żaluzje.

Przechodząc do analizy informacji i dowodów nadesłanych do UOKiK pismem z dnia 30 sierpnia 2013 r., należy podkreślić, że stanowią one jedynie część dowodów wnioskowanych przez Prezesa UOKiK i nie są wystarczające do uznania, że strona postępowania przez wydaniem zaskarżonej decyzji wyeliminowała zagrożenia stwarzane przez żaluzje. Dowody, o jakie wnioskował Prezes UOKiK, zostały wyszczególnione już w piśmie informującym o wszczęciu niniejszego postępowania (z dnia 11 lutego 2013 r.) oraz powtórzone w kolejnych pismach z dnia 26 kwietnia, 29 maja oraz 21 sierpnia 2013 r. Mimo to, strona postępowania, w przypadku żaluzji wprowadzonych na rynek, nie przedstawiła dowodów potwierdzających poinformowanie dystrybutorów o stwarzanym przez nie zagrożeniu albo oświadczeń tych przedsiębiorców o dołączeniu do posiadanych żaluzji urządzeń zabezpieczających albo oświadczeń o nieposiadaniu kwestionowanych produktów. Nie dysponując powyższymi dowodami, Prezes UOKiK nie może uznać, że strona postępowania – jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji - wyeliminowała zagrożenia stwarzane przez żaluzje wprowadzone na rynek. W związku z tym, brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji w zakresie obowiązku nałożonego na podstawie art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Materiał dowodowy, którym dysponował Prezes UOKiK w chwili wydania zaskarżonej decyzji nr DNR-1/86/2013 z dnia 30 sierpnia 2013 r., uzasadniał nałożenie na stronę postępowania obowiązków określonych w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. c ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Niemniej jednak, organ nadzoru wziął pod uwagę przekazane przez stronę postępowania informacje i dowody. W przypadku żaluzji, które nie zostały wprowadzone na rynek, strona postępowania przedstawiła fakturę zakupu elementów

umożliwiających trzymanie sznura od żaluzji poza zasięgiem dzieci oraz jeden egzemplarz tego urządzenia wraz ze wzorem instrukcji jego montażu, ponadto poinformowała, że elementy te wysłała do wszystkich swoich sklepów w celu dołączenia ich do żaluzji. Natomiast wobec żaluzji, które zostały wprowadzone na rynek, Prezes UOKiK wziął pod uwagę w szczególności ogłoszenie zamieszczone w dniu 3 czerwca 2013 r. w dzienniku (gazecie) o zasięgu ogólnopolskim i wzór ogłoszenia umieszczonego w punktach handlowych, a także informację o umieszczeniu na stronie internetowej stosownego ostrzeżenia. Prezes UOKiK zweryfikował to oświadczenie i stwierdził, że na stronie internetowej strony postępowania, w dniu 16 sierpnia 2013 r., zostało zamieszczone ostrzeżenie o następującej treści: *„Ostrzeżenie – dotyczy Żaluzji drewnianej INSPIRE 27 MM 50/175 szary dąb, nr referencyjny 44134524, EAN 3276004142795. Informujemy, że z uwagi na brak dołączonego do produktu elementu umożliwiającego trzymanie sznura poza zasięgiem dzieci produkt może być dla nich niebezpieczny. Mając to na uwadze, firma Leroy Merlin Polska sp. z o.o. postanowiła wyposażyć ww. żaluzje w element zabezpieczający wraz z instrukcją jego montażu. W przypadku, gdy posiadacie Państwo żaluzję drewnianą Inspire ref 44134524, prosimy o kontakt w celu bezpłatnego odebrania elementu zabezpieczającego lub zwrotu produktu”*. Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK uznał, że działania podjęte przez stronę postępowania wobec żaluzji posiadanych na jej stanie magazynowym oraz działania podjęte w celu ostrzeżenia konsumentów o zagrożeniach stwarzanych przez żaluzje były wystarczające i przemawiają za uchyleniem obowiązków określonych w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. c ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Ponadto Prezes UOKiK, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, uznał, że nie dysponuje informacjami i dowodami, które w sposób jednoznaczny wskazywałyby, że jedyna reklamacja – o jakiej poinformowała go strona postępowania - miała związek z niedołączeniem do żaluzji środków umożliwiających trzymanie sznurka poza zasięgiem dzieci lub urządzenia zabezpieczającego sznurek. Dlatego też organ nadzoru uznał, że reklamacja ta nie powinna być brana pod uwagę jako okoliczność obciążająca przy określaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej i zmniejszył karę do wysokości 4 000 zł.

Dokonując analizy nałożonej kary pieniężnej wskazać należy, że podstawą do jej nałożenia było wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa, tj. żaluzji. Wprowadzając te produkty na rynek, strona naruszyła art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym producent jest zobowiązany wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Naruszenie tego przepisu, zgodnie z

art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, upoważnia Prezesa UOKiK do nałożenia na producenta kary pieniężnej w wysokości do 100 000 zł. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że wprowadzone na rynek przez stronę postępowania żaluzje nie są bezpieczne, w związku z czym Prezes UOKiK był uprawniony do nałożenia kary pieniężnej na podstawie ww. przepisu.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK w sposób szczegółowy i wyczerpujący wskazał na okoliczności, jakimi kierował się przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Po pierwsze, działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzane przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Jako okoliczność obciążającą Prezesa UOKiK uznał też, że działalność związana z żaluzjami jest jednym z głównych przedmiotów działalności strony postępowania, ponieważ zajmuje się ona sprzedażą produktów służących do wystroju wnętrz, w tym produktów do dekoracji okien. Na niekorzyść strony postępowania wpływa również fakt, że żaluzje stwarzają zagrożenie dla zdrowia i życia dzieci, które zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stanowią kategorię konsumentów podlegającą szczególnej ochronie. Ponadto przy ustalaniu wysokości kary kryterium pomocniczym była korzyść majątkowa w wysokości 16 738,14 zł, uzyskana przez stronę postępowania ze sprzedaży 186 żaluzji.

Należy podkreślić, że nałożona na stronę postępowania kara pieniężna stanowi zaledwie 4 % maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego - zgodnie z ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów - 100 000 zł. Mając na uwadze powyższe, kara pieniężna w wysokości 4 000 zł nałożona przez Prezesa UOKiK na stronę postępowania jest adekwatna i nie przekracza stopnia jego zawinienia - uwzględnia w należyty sposób okoliczności stwierdzonego naruszenia przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Zastępca Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka

Otrzymuje:

pełnomocnik strony postępowania